ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Η΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1918. ΑΡΙΘ. 178

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ Ι΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Ὁ Ἰησοῦς εἶχεν εἴπῃ πρὸς τοὺς μαθητάς· «εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει· «Χριστός ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν». Προσθέτει δέ· «καὶ ἐλθών, εὐηγγελίσατο εἰρήνην ἡμῖν, τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς».

Ποία εἶνε ἡ *εἰρήνη τοῦ Ἰησοῦ;* Ἡ *πρὸς τὸν οὐράνιον πατέρα* διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καὶ τῆς πλήρους συμμορφώσεως ἡμῶν πρὸς τὸ ἅγιον θέλημά του. Ἡ *πρὸς ἡμᾶς αὐτούς*, διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ σαρκικοῦ ἐγώ μας, διὰ τῆς ἀποβολῆς τῆς ἁμαρτίας ἐκ τῆς διανοίας μας, τῆς καρδίας μας, τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐνεργείας μας καὶ τοῦ συντονισμοῦ ὅλων μας τῶν δυνάμεων ὑπὲρ τῆς ἐντός μας βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐξωτερικεύσεως αὐτῆς εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον μας. Ἡ *πρὸς τὸν πλησίον*, διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης μας, τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχῶν μας, τῶν πρὸς αὐτὸν ὑπηρεσιῶν μας. Ἡ *πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας*, διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς μακροθυμίας μας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν εὐσπλαγχνίας μας, τῆς πρὸς αὐτοὺς διακονίας καὶ αὐταπαρνήσεώς μας, τῶν ὑπὲρ αὐτῶν παρακλήσεων καὶ δεήσεών μας.

Πῶς πραγματοποιεῖται ἡ εἰρήνη αὕτη; ὄχι μόνον διὰ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς πρὸς Αὐτὸν πίστεως καὶ τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία παρέχεται διὰ τῆς πίστεως ταύτης εἰς πάντας τοὺς εἰλικρινῶς καὶ ἐνθέρμως ἐπικαλουμένους τὸν Κύριον ἡμῶν. Διότι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶνε μόνον ὁ διδάσκαλος πάσης βελτιώσεως καὶ πάσης ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ζῶσα καὶ τελεία ἐνσάρκωσις αὐτῆς καὶ ἡ αἰωνία καὶ ἀκένωτος πηγή της. Αὐτὸς ἀλήθεια, φῶς, ζωὴ καὶ ὁδὸς καὶ ἀνάστασις ἡμῶν, εἶνε ἅμα καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν.

Καὶ εἶνε ὁ Ἰησοῦς τοιαύτη εἰρήνη, δι᾽ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δι᾽ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαούς, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως, τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης, τῆς τηρήσεως τῶν Ἐντολῶν του.

Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἀποστόλου ἡ εἰρήνη αὕτη εὐηγγελίζετο πρὸς τοὺς «ἐγγύς», οἵτινες ἦσαν οἱ Ἰουδαῖοι, διότι αὐτοὶ εἶχον γέφυραν πρὸς τὸν νέον νόμον τῆς χάριτος τὸν παλαιὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, καὶ πρὸς τοὺς «μακράν», οἵτινες ἦσαν τὰ λοιπὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς εἰδωλολατρικῆς πλάνης καὶ κακίας.

Σήμερον ἡ εἰρήνη τοῦ Ἰησοῦ εὐαγγελίζεται διὰ τῆς Ἐκκλησίας του πρὸς τοὺς «ἐγγύς», οἵτινες εἶνε οἱ χριστιανοί, ἔχοντες καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν ἀσθένειάν των ἀνάγκην ὑπομνήσεως τῆς εἰρήνης ταύτης, τὴν ὁποίαν πολλάκις λησμονοῦν εἰς τοὺς θορύβους καὶ τὰς μερίμνας καὶ τὸν στρόβιλον τῆς ζωῆς· καὶ πρὸς τοὺς «μακράν», οἵτινες εἶνε τὰ ἔθνη, τὰ εὑρισκόμενα ἀκόμη ἔξω τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ ἄλλοτέ ποτε ἐγγὺς Ἰουδαῖοι.

Καὶ ὁ εὐαγγελισμὸς οὗτος, ὁ εἰρηνικός, δὲν εἶνε ἄγονος καὶ ἄκαρπος. Μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου ἐπεκτείνεται ὁσημέραι καὶ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ κράτος τῆς εἰρήνης ταύτης εἰς λαοὺς «μακράν», οἱ ὁποῖοι προσέρχονται εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν ποίμνην του. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἤδη χριστιανοὺς ριζοῦται βαθύτερον ἡ συνείδησις τοῦ καθήκοντος αὐτῶν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς εἰρήνης τοῦ Θεανθρώπου, εἰρήνης, ἡ ὁποία ἔχει προορισμὸν καὶ δικαίωμα νὰ ρυθμίσῃ τὰς σχέσεις ὄχι μόνον τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν κοινωνιῶν ἀναμεταξύ των καὶ πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους εἰς πραγμάτωσιν εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης διεθνοῦς.

Ἡ ἐργασία καὶ προσπάθεια πρὸς ἐπέκτασιν καὶ κατίσχυσιν τῆς εἰρήνης ταύτης εἶνε ἡ καλητέρα καὶ ὑψηλοτέρα ἅμιλλα διὰ τὰ ἄτομα, τὰς κοινωνίας, τὰ ἔθνη καὶ τοὺς ἡγέτας αὐτῶν. Ἀλλ᾽ εἶνε ἀνάγκη νὰ κατανοηθῇ ὅτι πρὸς πραγματοποίησίν της πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ καὶ νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἡ ἀνομία καὶ ἡ ἀδικία. Διότι αὕτη, δημιουργοῦσα ἔχθραν πρὸς τὸν Θεόν, μὴ ἀφήνουσα τὸν ἄνθρωπον νὰ εἰρηνεύσῃ οὐδὲ πρὸς ἑαυτὸν καθίσταται ἐμπόδιον καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν εἰρήνην τῶν λαῶν.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ διδάσκαλοι αὐτῆς εἶναι, δύνανται νὰ εἶναι οἱ πολυτιμότατοι παράγοντες καὶ συντελεσταὶ τοῦ θριάμβου τῆς εἰρήνης εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καθόλου. Ἡ διάδοσις τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἡ μετάδοσις τοῦ χριστιανικοῦ φωτισμοῦ, ἡ ἐπέκτασις καὶ ἐνίσχυσις τῶν χριστιανικῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἡ καταπολέμησις τῆς ἁμαρτίας τόσον εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ὅσον καὶ τὸν ἐξωτερικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὑπόμνησις ὄχι μόνον πρὸς τὰ ἄτομα καὶ τὰς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἔθνη καὶ τοὺς πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς τῶν θείων ρημάτων «δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ περὶ *μιᾶς ποίμνης*, ἀποτελοῦσι τὰ σπουδαιότερα μέσα πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς πολυμόρφου καὶ πολυποικίλου ἔχθρας ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ ἐγκαθίδρυσιν τῆς βασιλείας τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Πρὸς τοιοῦτο τέλος, πρὸς τοιαύτην ὁδὸν καὶ κατεύθυνσιν ἡ σοφία καὶ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ σήμερον εἴπέρ ποτε ὠθεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ θεωρία καὶ ὁ δογματισμὸς τῶν ὑλιστῶν περὶ τοῦ βίου, ὡς κατ᾽ ἀνάγκην ἀμειλίκτου ἀγῶνος τῶν πάντων κατὰ πάντων εἰσῆλθεν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν εἰς χρεοκοπίαν· τίποτε δὲ δὲν κατεφάνη ἀπιστότερον, ἀλλὰ καὶ μωρότερον ἀπὸ τὰς εἰρωνείας αἱ ὁποῖαι ἐξετοξεύοντο κατὰ τῶν ἰδεολόγων τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Διὰ μέσου πολέμου τρομεροῦ, ὅστις κατέδειξε τὸν ὄλεθρον, τὸν ὁποῖον φέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡ ὑλιστικὴ ἀντίληψις τοῦ βίου, ἐξῆλθε ἰσχυροτάτη ἡ ροπὴ καὶ ἡ συνείδησις ἀτόμων, κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν πρὸς ἀποκατάστασιν εἰρήνης μονίμου· εἰρήνης τῶν πνευμάτων, τῶν καρδιῶν, τῶν κοινωνικῶν τάξεων τῶν ἐθνῶν

καὶ τῶν λαῶν. Καὶ ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς ὁ παντοδύναμος καὶ πάνσοφος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλονται αἱ μεγάλαι αὗται ἀλλοιώσεις καὶ ἀνακαινίσεις, θὰ οἰακοστροφήσῃ τὰ πράγματα τοιουτοτρόπως, ὥστε ν' ἀνατείλῃ τὸ ταχύτερον ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανισθῇ *ἡ μία ποίμνη ὑπὸ τὸν ἕνα ποιμένα.*

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΩΓΜΟΝ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΕΣ

Β'.

Ἀλλ' εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, «τὰ ἀπὸ τοῦ ὄχλου πανδημεὶ σωρηδὸν ἐπιφερόμενα γενναίως ὑπέμενον, ἐπιβοήσεις καὶ πληγὰς καὶ συρμοὺς καὶ διαρπαγὰς καὶ λίθων βολὰς καὶ συγκλείσεις καὶ πάνθ' ὅσα ἠγριωμένῳ πλήθει ὡς πρὸς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους φιλεῖ γίνεσθαι [1]». Οἱ συλληφθέντες χριστιανοὶ ἀχθέντες εἰς τὴν ἀγορὰν ὑπὸ τοῦ χιλιάρχου καὶ τῶν ἄλλων τῆς πόλεως ἐξουσιῶν, ἀνακριθέντες ἐνώπιον τοῦ πλήθους καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστόν, ἐκλείσθησαν εἰς τὴν εἱρκτὴν ἄχρι τῆς παρουσίας τοῦ ἡγεμόνος. Κατὰ τὴν μετέπειτα ἀνάκρισιν ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος ὁ Οὐέττιος Ἐπάγαθος, εἷς τῶν ἐπισήμων ἀδελφῶν, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ ὠμότητι καὶ τῇ ἀλόγως γενομένῃ κρίσει, ὑπεραπελογήθη τῶν κατηγορουμένων καὶ ὁμολογήσας ἑαυτὸν χριστιανὸν «ἀνελήφθη εἰς τὸν κλῆρον τῶν μαρτύρων, παράκλητος χριστιανῶν χρηματίσας» [2]. Καταψευδόμενοι δὲ τῶν χριστιανῶν τὰς γνωστὰς ἀθεμιτουργίας—θυέστεια δεῖπνα καὶ οἰδιποδείους μίξεις—συνελάμβανον καθ' ἡμέραν καὶ νέους τῆς πίστεως προμάχους, οὕτως ὥστε αἱ δύο ἐκκλησίαι, τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Λουγδούνου, ἐγυμνώθησαν πάντων τῶν σπουδαίων «δι' ὧν μάλιστα συνειστήκει τὰ ἐνθάδε» [3]. Κυρίως ἡ μανία καὶ ἡγεμόνος καὶ στρατιωτῶν καὶ ὄχλου ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀπὸ Βιέννης διακόνου Σάγκτου, κατὰ τοῦ νεοφωτίστου Ματούρου, κατὰ τοῦ Ἀττάλου, Περγαμηνοῦ μὲν τῷ γένει, στύλου δὲ καὶ

---

[1]) Εὐσεβίου, Ἐκκλ. ἱστορ. V, 1, 7.

[2]) Αὐτόθι, V, 1, 10.

[3]) Αὐτόθι, V, 1, 13.

ἑδραιώματος γενομένου ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλλίας, καὶ κατὰ τῆς Βλανδίνης ἧς ἡ δέσποινα ὑπῆρξε μία τῶν μαρτύρων ἀγωνίστρια. Ὡς γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς ἡ Βλανδῖνα «ἀνενέαζεν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ»[1]), μόνην ἀνακούφισιν καὶ ἀνάπαυσιν καὶ ἀναλγησίαν ἐκ τῶν μαρτυρίων εὑρίσκουσα «τὸ λέγειν ὅτι Χριστιανή εἰμι καὶ παρ᾽ ἡμῖν οὐδὲν φαῦλον γίνεται»[2]). Ὁμοίως καὶ ὁ Σάγκτος μετ᾽ ἀδαμάστου φρονήματος πάντα τὰ κολαστήρια ὑπομένων, εἰς τὰς ἐρωτήσεις περὶ τοῦ ὀνόματός του, τῆς πόλεως, τοῦ ἔθνους ὅθεν ἦτο, εὐθαρσῶς ἀπεκρίνατο· «Χριστιανός εἰμι. Τοῦτο καὶ ἀντὶ ὀνόματος καὶ ἀντὶ πόλεως καὶ ἀντὶ γένους καὶ ἀντὶ παντὸς ἐπαλλήλως ὡμολόγει»[3]). Ἀλλ᾽ ἡ ὁμολογία αὕτη ἐβύθιζεν εἰς ἀφροὺς λύσσης τοὺς τυράννους, νέας φρικτὰς βασάνους ἐπινοοῦντας. Διάπυροι χαλκαῖ λεπίδες προσεκολλῶντο εἰς τὰ τρυφερώτατα μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ. «Καὶ ταῦτα μὲν ἐκαίετο, αὐτὸς δὲ παρέμενεν ἀνεπίκαμπτος καὶ ἀνένδοτος, στερρὸς πρὸς τὴν ὁμολογίαν, ὑπὸ τῆς οὐρανίου πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς τοῦ ἐξιόντος ἐκ τῆς νηδύος τοῦ Χριστοῦ δροσιζόμενος καὶ ἐνδυναμούμενος· τὸ δὲ σωμάτιον μάρτυς ἦν τῶν συμβεβηκότων, ὅλον τραῦμα καὶ μώλωψ καὶ συνεσπασμένον καὶ ἀποβεβληκὸς τὴν ἀνθρώπειον ἔξωθεν μορφήν....»[4]). Καὶ δὲν ἤρκει τοῦτο. Τὸ οἰδαλέον καὶ φλεγμαῖνον σῶμα τοῦ μάρτυρος μετά τινας ἡμέρας εἰς νέα κολαστήρια ὑποβάλλεται ὑπὸ τῶν βασανιστῶν, νομιζόντων ὅτι ὁ ἐν τοῖς βασάνοις θάνατος θέλει ἐμπνεύσει τὸν τρόμον τοῖς λοιποῖς. Καὶ ἐπτοήθη μὲν χριστιανή τις, Βιβλιὰς ὀνομαζομένη, ἀναγκασθεῖσα νὰ θύσῃ τοῖς θεοῖς· ἀλλ᾽ ἡ ἄρνησις αὕτη ἦτο πρόσκαιρος. Ἡ Βιβλιὰς ἀνανήψασα «καὶ ὡσὰν εἰπεῖν ἐκ βαθέος ὕπνου ἀναγρηγορήσασα»[5]) ὡμολόγησε καὶ πάλιν ἑαυτὴν χριστιανὴν καὶ οὕτω προσετέθη ἐν τῷ κλήρῳ τῶν μαρτύρων.

Οἰκτρὸν δὲ ἦτο τὸ θέαμα νεαρῶν χριστιανῶν, πρὸς οὓς ἐμειδία τὸ ἔαρ τῆς νεότητος, οἵτινες μὴ φέροντες τὴν βάσανον τῆς ἐπινοηθείσης ποινῆς τῆς «συγκλείσεως» ἀπέθνησκον ἐν τῇ εἱρκτῇ, ἐν ᾗ εἶχε ῥιφθῆ καὶ ὁ ἐπίσκοπος Λουγδούνου Ποθεινός. Ὁ ἅγιος οὗτος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ λειτουργὸς ἄγων ἡλικίαν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα

---

[1]) Αὐτόθι, V, 1, 19.—[2]) Αὐτόθι.—[3]) Αὐτόθι, V, 1, 20.—[4]) Αὐτόθι, V, 1, 21. —[5]) Αὐτόθι, V, 1, 26.

ἔτη «μόλις μὲν ἐμπνέων διὰ τὴν προκειμένην σωματικὴν ἀσθένειαν, ὑπὸ δὲ προθυμίας πνεύματος ἀναρρωννύμενος διὰ τὴν ἐγκειμένην τῆς μαρτυρίας ἐπιθυμίαν»[1]), ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος ἀνακρίσει ἐρωτηθείς, τὶς εἶνε ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν, ἀπήντησεν ὅτι μόνοι οἱ ἄξιοι δύνανται νὰ γνωρίσωσι τοῦτον. Ἐντεῦθεν ὁ ἅγιος ἀνὴρ «ἀφειδῶς ἐσύρετο, καὶ ποικίλας ἔπασχε πληγάς, τῶν μὲν σύνεγγυς χερσὶ καὶ ποσὶν ἐνυβριζόντων παντοίως, μηδὲ τὴν ἡλικίαν αἰδουμένων αὐτοῦ, τῶν δὲ μακράν, ὃ μετὰ χεῖρας ἕκαστος εἶχεν, εἰς αὐτὸν ἀκοντιζόντων, πάντων δὲ ἡγουμένων μεγάλως πλημμελεῖν καὶ ἀσεβεῖν, εἴ τις ἀπολειφθείη τῆς εἰς αὐτὸν ἀσελγείας»[2]).

Καὶ ὁ μὲν Ποθεινὸς μόλις ἐμπνέων, ριφθεὶς εἰς τὴν εἱρκτήν, μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεκλήθη εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα. Ὁ δὲ Μάτουρος, ὁ Σάγκτος, ἡ Βλανδῖνα καὶ ὁ Ἄτταλος «ἤγοντο ἐπὶ τὰ θηρία εἰς τὸ δημόσιον καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν ἐθνῶν τῆς ἀπανθρωπίας θέαμα, ἐπίτηδες τῆς τῶν θηριομαχιῶν ἡμέρας διὰ τοὺς ἡμετέρους διδομένης· καὶ ὁ μὲν Μάτουρος καὶ ὁ Σάγκτος αὖθις διεῆσαν ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ διὰ πάσης κολάσεως.... ὑπέφερον πάλιν τὰς διεξόδους τῶν μαστίγων τὰς ἐκεῖσε εἰθισμένας, καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν θηρίων ἑλκηθμούς, καὶ πάνθ᾽ ὅσα μαινόμενος ὁ δῆμος ἄλλοι ἀλλαχόθεν ἐπεβόων καὶ ἐπεκελεύοντο, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν σιδηρᾶν καθέδραν, ἐφ᾽ ἧς τηγανιζόμενα τὰ σώματα κνίσης αὐτοὺς ἐνεφόρει»[3]).

Καὶ οἱ μὲν ἔνδοξοι οὗτοι μάρτυρες τοιοῦτον τὸ τέλος ἔσχον. Ὁ δὲ «ὀνομαστὸς» Ἄτταλος φέρων πινακίδα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς· «οὗτός ἐστιν Ἄτταλος ὁ Χριστιανὸς» καὶ περιαχθεὶς χλευαστικῶς κύκλῳ τοῦ ἀμφιθεάτρου, τὴν ἐπιοῦσαν μετὰ τοῦ γνωστοῦ διὰ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἀγάπην καὶ τὴν παρρησίαν τοῦ λόγου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Φρυγὸς μὲν τῷ γένει, ἰατροῦ δὲ τὴν ἐπιστήμην, ἐρρίφθη βορὰ τῶν θηρίων, τοῦ ἡγεμόνος χαριζομένου τῷ ὄχλῳ!

Ἐν τέλει ἡ ἐπιστολὴ ποιεῖται λόγον περὶ παιδαρίου Ποντικοῦ, ἡλικίας δέκα καὶ πέντε ἐτῶν, ἐν μέσῳ τῶν βασάνων ἐκπνεύσαντος[1]).

Τὸ κορύφωμα δὲ τῆς ἀνθρωπίνης θηριωδίας ἐξεδηλώθη ἐν τῇ ληφθείσῃ ἀνοσίῳ ἀποφάσει, καθ᾽ ἣν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ εἱρκτῇ

---

[1]) Αὐτόθι, V, 1, 29. — [2]) Αὐτόθι, V, 1, 31. — [3]) Αὐτόθι, V, 1, 38. — [4]) Αὐτόθι, V, 1, 53-54.

ἀποπνιγέντων χριστιανῶν ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς κύνας ὑπὸ τῶν δημίων, οἵτινες «προθέντες τά τε τῶν θηρίων τά τε τοῦ πυρὸς λείψανα, πῆ μὲν ἐσπαραγμένα, πῆ δὲ ἠνθρακευμένα, καὶ τῶν λοιπῶν τὰς κεφαλὰς σὺν τοῖς ἀποτμήμασιν αὐτῶν ὡσαύτως ἀτάφους παρεφύλαττον μετὰ στρατιωτικῆς ἐπιμελείας ἡμέραις συχναῖς»[1]. Ἀφοῦ δὲ παντοιοτρόπως τὰ μαρτυρικὰ σώματα ἐξυβρίσθησαν καὶ ἐπὶ ἓξ ἡμέρας ἄταφα διέμειναν «μετέπειτα καέντα καὶ αἰθαλωθέντα ὑπὸ τῶν ἀνόμων κατεσαρώθη εἰς τὸν Ροδανὸν ποταμόν.... ὅπως μηδὲ λείψανον αὐτῶν φαίνηται ἐπὶ τῆς γῆς ἔτι· καὶ ταῦτα ἔπραττον ὡς δυνάμενοι νικῆσαι τὸν θεὸν καὶ ἀφελέσθαι αὐτῶν τὴν παλιγγενεσίαν ἵνα, ὡς ἔλεγον ἐκεῖνοι, μηδὲ ἐλπίδα σχῶσιν ἀναστάσεως!»[2].

Ἀλλ᾽ ἐνῷ μετὰ τοιαύτης λυρικῆς ἐξάρσεως καὶ λόγου ρητορικοῦ ἐκδιηγεῖται ἡ περίφημος ἐπιστολὴ τὰς λεπτομερείας τῶν τραγικῶν συμβάντων κατὰ τὴν αἱματηρὰν ἑορτὴν τοῦ αὐγούστου τοῦ ἔτους 177, παρασιωπᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων, ὧν τῆς πίστεως τὴν φλόγα ἠθέλησαν ἐντὸς τοῦ αἵματος ν᾽ ἀποσβέσωσι.

Καὶ ἀναγράφεται μὲν ἐν τῷ λεγομένῳ μαρτυρολογίῳ τοῦ Ἱερωνύμου, ὅτι οἱ θανατωθέντες ἦσαν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ τὸν ἀριθμόν[3], ἀνώνυμος δέ τις πρό τινων ἐτῶν ἐπεχείρησε νὰ παράσχῃ τὸν πιθανὸν κατάλογον τούτων, τῇ βοηθείᾳ ἀρχαιοτέρων μαρτυριῶν[4], ἀλλ᾽ αἱ παρεχόμεναι εἰδήσεις προφανῶς δὲν ἐξαντλοῦσι τὸ ζήτημα.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐν Λουγδούνῳ μαρτύρων.

Ἐκ δὲ τῆς πρὸς Ἀθηναίους ἐπιστολῆς τοῦ Κορίνθου Διονυσίου μανθάνομεν, ὅτι κατὰ τὸν ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου διωγμὸν οἱ ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος χριστιανοὶ τῆς εὐαγγελικῆς πολιτείας ὀλιγωρήσαντες, ἀπέστησαν σχεδὸν ταύτης ἕνεκα τοῦ διωγμοῦ, ἐφ᾽ οὗ καὶ αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος αὐτῶν Πούπλιος διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπεσφράγισε τὴν καλλίνικον τῆς πίστεως αὐτοῦ ὁμολογίαν.

---

[1]) Αὐτόθι, V, 1, 59.

[2]) Αὐτόθι, V, 1, 863.

[3]) De Rossi-L. Duchesne, Martyrologium hieronymianum σ. LXVII-LXVIII.

[4]) Liste des martyrs de Lyon· ἐν «Bulletin historique du diocèse de Lyon», τ. I (1900), σ. 22—26.

ΘΕΟΣ ΛΥΤΡΩΤΗΣ

Α΄. Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ

β΄) Ἡ προφητεία τῶν Ἰουδαίων.

Ζ΄.

Ὁ Λυτρωτὴς θὰ εἶναι ὑπέρκαλος· μέλι θὰ ρέῃ ἐκ τοῦ στόματος Αὐτοῦ· ἰσχυρός, βασιλεὺς ἀληθείας, φίλος τῆς δικαιοσύνης, ἐχθρὸς τῆς ἀδικίας: «Ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χείλεσί σου· διὰ τοῦτο ηὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα. Περίζωσαι τὴν ρομφαίαν σου περὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ὡραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου· καὶ ἔντεινον, καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραΰτητος καὶ δικαιοσύνης· καὶ ὁδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιά σου... Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ράβδος εὐθύτητος ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου· ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀδικίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου» (Ψλμ. μδ΄ 3-5. 7-8).

Θὰ εἶναι ὁ κατ᾿ ἐξοχὴν ***δίκαιος***, ἐκεῖνος οὗ τοὺς διωγμοὺς τοσοῦτον ἀριστοτεχνικῶς περιέγραψεν ὁ Πλάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ, ὅστις τὰ αὐτὰ παθήματα καὶ κατὰ τὰς ἑβραϊκὰς προφητείας θὰ ὑποστῇ: «Οὐαὶ τῇ ψυχῇ αὐτῶν, λέγει ὁ Ἡσαΐας (γ΄ 9-10), ὅτι βεβούλευνται βουλὴν πονηρὰν καθ᾿ ἑαυτῶν, εἴπαντες· Δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστιν». Καὶ ἔτι λεπτομερέστερον καὶ μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας ἡ Σοφία Σολομῶντος (β΄ 12-20): «Ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν, καὶ ὀνειδίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα νόμου, καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει· ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρύς ἐστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος· ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ καὶ ἐξηλλαγμέναι αἱ τρίβοι αὐτοῦ· εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν· μακαρίζει ἔσχατα δικαίων καὶ ἀλαζονεύεται πατέρα Θεόν. Ἴδωμεν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ· εἰ γάρ ἐστιν ὁ δίκαιος υἱὸς Θεοῦ ἀντιλήψεται αὐτοῦ καὶ ρύσεται αὐ-

τὸν ἐκ χειρὸς ἀνθεστηκότων. Ὕβρει καὶ βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν· ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ».

Ὁμοιάζει ὄντως πρὸς ἄνθρωπον, ἀλλὰ βαίνει ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὴν ἀρχὴν λαμβάνει παρὰ τοῦ αἰωνίου Θεοῦ: «Ἐθεώρουν, λέγει ὁ Δανιὴλ (ζ΄ 13-15), ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν, καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προσήγαγον αὐτόν· καὶ αὐτῷ ἐδόθη καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσιν· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος ἥτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται».

Ἡ βασιλεία αὕτη θὰ εἶναι ὁ αἰώνιος διάδοχος τῶν ἀλληλοδιαδόχως παρελευσομένων ἀρχῶν τοῦ χρυσοῦ (Βαβυλώνιοι), τοῦ ἀργύρου (Μῆδοι καὶ Πέρσαι), τοῦ χαλκοῦ (Ἕλληνες) καὶ τοῦ σιδήρου (Ρωμαῖοι), ὁ ἀχειρότμητος λίθος ὁ αὐτομάτως ἀποσπασθεὶς ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Θεοῦ καὶ ἰσοπεδώσας τὴν Οἰκουμένην: «Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἥτις εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασίλεία αὐτοῦ λαοῦ ἑτέρου οὐχ ὑπολειφθήσεται, λεπτυνεῖ δὲ καὶ λικμήσει πάσας τὰς βασιλείας· καὶ αὕτη ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας, ὃν τρόπον εἶδες ὅτι ἀπὸ ὄρους ἐτμήθη λίθος ἄνευ χειρῶν καὶ ἐλέπτυνε τὸ ὄστρακον, τὸν σίδηρον, τὸν χαλκόν, τὸν ἄργυρον, τὸν χρυσόν» (Δαν. β΄ 44-5).

Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις καὶ εὐφροσύνη παγκόσμιος θὰ ἐπακολουθήσῃ τῇ καθόδῳ τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ τῷ ἔργῳ τῆς δι᾽ Αὐτοῦ σωτηρίας: «Εὐφράνθητι, ἔρημος ἡ διψῶσα, ἀγαλλιάσθω ἔρημος καὶ ἀνθείτω ὡς κρίνον· καὶ ἐξανθήσει καὶ ὑλοχαρήσει καὶ ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα τοῦ Ἰορδάνου· καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου ἐδόθη αὐτῇ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Καρμήλου, καὶ ὁ λαός μου ὄψεται τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ. Ἰσχύσατε, χεῖρες ἀνειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα· περικαλέσατε, εἴπατε τοῖς ὀλιγοψύχοις τῇ διανοίᾳ· ἰσχύσατε, μὴ φοβεῖσθε· ἰδού, ὁ Θεὸς ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι καὶ ἀνταποδώσει, αὐτὸς ἥξει καὶ σώσει ἡμᾶς. Τότε ἀνοιχθήσονται ὀφθαλ-

μοὶ τυφλῶν καὶ ὦτα κωφῶν ἀκούσονται. Τότε ἁλεῖται ὡς ἔλαφος ὁ χωλός, καὶ τρανὴ ἔσται γλῶσσα μογιλάλων· ὅτι ἐρράγη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ καὶ φάραγξ ἐν γῇ διψώσῃ, καὶ ἡ ἄνυδρος ἔσται εἰς ἕλη καὶ εἰς τὴν διψῶσαν γῆν πηγὴ ὕδατος. Ἐκεῖ εὐφροσύνη ὀρνέων, ἐπαύλεις καλάμου καὶ ἕλη. Ἐκεῖ ἔσται ὁδὸς καθαρὰ καὶ ὁδὸς ἁγία κληθήσεται, καὶ οὐ μὴ παρέλθῃ ἐκεῖ ἀκάθαρτος, οὐδὲ ἐκεῖ ἔσται ὁδὸς ἀκάθαρτος· οἱ δὲ διεσπαρμένοι πορεύσονται ἐπ᾿ αὐτῆς καὶ οὐ μὴ πλανηθῶσι. Καὶ οὐκ ἔσται ἐκεῖ λέων, οὐδὲ τῶν θηρίων τῶν πονηρῶν οὐ μὴ ἀναβῇ ἐπ᾿ αὐτήν, οὐδὲ μὴ εὑρεθῇ ἐκεῖ, ἀλλὰ πορεύσονται ἐν αὐτῇ λελυτρωμένοι· καὶ συνηγμένοι διὰ Κύριον ἀποστραφήσονται καὶ ἥξουσιν εἰς Σιὼν μετ᾿ εὐφροσύνης, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐπὶ γὰρ κεφαλῆς αὐτῶν αἴνεσις καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ εὐφροσύνη καταλήψεται αὐτούς· ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμὸς» (Ἡσ. λε´ 1-10).

Ἡ γενικὴ ἡμέρωσις θὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τὴν κτίσιν τῶν θηρίων τῆς γῆς καθ᾿ ἣν ἡμέραν ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ θὰ ἐγερθῇ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν τῶν ἐθνῶν: «Καὶ συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνός, καὶ πάρδαλις συναναπαύσεται ἐρίφῳ, καὶ μοσχάριον καὶ ταῦρος καὶ λέων ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ παιδίον μικρὸν ἄξει αὐτούς· καὶ βοῦς καὶ ἄρκτος ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ ἅμα τὰ παιδία αὐτῶν ἔσονται, καὶ λέων ὡς βοῦς φάγεται ἄχυρα. Καὶ παιδίον νήπιον ἐπὶ τρώγλην ἀσπίδων, καὶ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ κοίτην ἐκγόνων ἀσπίδων τὴν χεῖρα ἐπιβαλεῖ· καὶ οὐ μὴ κακοποιήσωσιν οὐδὲ οὐ μὴ δύνωνται ἀπολέσαι οὐδένα ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου· ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ σύμπασα τοῦ γνῶναι τὸν Κύριον ὡς ὕδωρ πολὺ κατακαλύψαι θαλάσσας. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαὶ καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ᾿ αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσι καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ τιμὴ» (Ἡσ. ια´ 9-10)·

ΜΙΚΡΑ ΑΡΘΡΑ.

Τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ οὐκ ὀκνηρόν.

(Φιλιππης γ'. 1)

Σοὶ ἀρέσκει βεβαίως ἡ ποικιλία καὶ ἔχεις ἴσως σκεφθῆ, ὅταν ἀνοίγης τὴν Βίβλον σου, ἢ ἄλλο τι βιβλίον πραγματευόμενον περὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς: «Ἀλλ' εἶνε πάντοτε τὰ αὐτά! εἶνε ὀχληρὸν τῇ ἀληθείᾳ. Διατί νὰ μὴ ποικίλλωσι περισσότερον τὰ θέματα τῶν πραγματειῶν τούτων»;

Διατί; Ἰδού: Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, συναίσθημα ἁμαρτίας, ἐμπιστοσύνη, ἁγιότης, ἀπολύτρωσις τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τοῦ Σταυροῦ, ἡ ἐν τῷ Χριστῷ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰ Ἑαυτοῦ, ἰδοὺ ὁλόκληρον τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα. Τὸ νὰ λέγῃ τις ἄλλα πράγματα, διὰ νὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν ἢ διασκέδασιν, ποικιλίας χάριν, σημαίνει ὅτι παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε μάρτυς, θυσιάζει τὴν ἀλήθειαν χάριν τῆς φαντασίας, καὶ εἶνε ὡς νὰ δίδῃ εἰς τοὺς ἄλλους λίθον, ἐν ᾧ ζητοῦσιν οὗτοι ἄρτον. Ἐννοεῖς τώρα, διατί ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, ὡς ὁ ἅγιος Παῦλος, ὀφείλουσι νὰ ἐπαναλαμβάνωσι πάντοτε τὰ αὐτά;

Καὶ ἐὰν δὲν ἀποκάμνωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πράττοντες τοῦτο, εἶνε, διότι ἡ καρδία των εἶνε πλήρης τῶν πραγμάτων τούτων· ταῦτα δὲ εἶνε τὸ πᾶν δι' αὐτούς. Μῆτερ, ἀποκάμνεις ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ τέκνου σου; Ὄχι, ποτέ. Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον, διότι ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν καὶ τὰς ἐντολάς Του, ὅπως σύ, μῆτερ, ἀγαπᾷς τὸ τέκνον σου.

Διὰ τοῦτο πίστευσόν με, ἐὰν συνήθως βαρύνεσαι νὰ ἀκούῃς περὶ πραγμάτων Θεοῦ, τοῦτο εἶνε σημεῖον, ὅτι ἡ καρδία σου δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη τὴν θείαν ἀγάπην. Τοῦτο εἶνε τὸ διακριτικὸν σημεῖον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ μὴ ἀποκάμνῃς ἐκζητῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν νέαν ταύτην καρδίαν. Ἀλλὰ σύ, χριστιανικὴ ψυχή, οὐδέποτε ἀποκάμνεις πίνουσα ἐκ τῆς θείας ταύτης πηγῆς. Ἐὰν ἀπομακρυνθῇς ἐπὶ μίαν στιγμήν, ἐπανέρχεσαι διψασμένη. Ναὶ πίνε, πίνε ἀκόμη καὶ πάντοτε ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διότι, ὡς οἱ πνεύμονες ἡμῶν δὲν κουράζονται ποτὲ ἀναπνέοντες τὸν ζωογόνον καὶ καθαρὸν ἀέρα, οὕτω καὶ ἡ ζῶσα ψυχὴ οὐδέποτε παραιτεῖται τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἐν Χριστῷ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ε. Α. Κ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

Ἱερὰ Σύνοδος. — *Συνεδρία 17ης Ὀκτωβρίου.* Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀποδεξαμένη τὴν τηλεγραφικῶς ἐξ Ἀμερικῆς διαβιβασθεῖσαν πρότασιν τοῦ Παν. Μητροπ. Ἀθηνῶν κ. Μελετίου περὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ροδοστόλου κ. Ἀλεξάνδρου, ἐνέκρινεν ὅπως διορισθῇ οὗτος προσωρινῶς ὡς Συνοδικὸς Ἐπίτροπος ἐν Ἀμερικῇ μετὰ τῆς αὐτῆς πληρεξουσιότητος, δι' ἧς εἶχεν ἐφοδιασθῇ ὁ Παν. Μητροπ. Ἀθηνῶν ἀναχωρῶν ἐντεῦθεν.

Συνεδρία 24ης Ὀκτωβρίου. Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν διαβιβάζοντος ἀπαντήσεις εἰς τὴν Εἰρηνικὴν τοῦ Παν. Μητροπ. Ἀθηνῶν κ. Μελετίου ἀπὸ μέρους τοῦ Παν. Οἰκουμ. Πατριάρχου, τοῦ Μακ. Ἀρχιεπ. Κύπρου, τοῦ Πανιερ. Μητροπ. Σερβίας καὶ Βελιγραδίου, τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπείας τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Ἀρχιερατ. Συμβουλίου Θεσσαλονίκης.

— Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρακαλοῦντος ὅπως διαταχθῇ ἡ ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Ὕδρας ἀπαγόρευσις τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐπισκόπου Ὕδρας καὶ Σπετσῶν, ἀπειλουμένης ἄλλως ἐκεῖ διαταράξεως τῆς δημοσίας τάξεως. Ἡ Ἱ. Σ. ἔκρινεν ὅτι ἕνεκα λόγων κανονικῶν εὑρίσκεται ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ διατάξῃ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐν λόγῳ Ἐπισκόπου.

— Μετὰ πρότασιν τῆς Ἱ. Συνόδου τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διώρισεν ἱεροκήρυκας τῆς μὲν Ἐπισκοπῆς Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος τὸν Ἀρχιμ. Ἰγνάτιον Κολιόπουλον, τῆς δ' Ἐπισκοπῆς Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως τὸν Δαμασκηνὸν Ξένον καὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Ἠλείας τὸν Ἀρχιμ. Θεοφάνη Ἀνδρουτσόπουλον. Ὁ πρῶτος τούτων ἀπεσπάσθη προσωρινῶς εἰς τὸν στρατόν.

— Ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων ἐξιστοροῦντος τὰ λαβόντα χώραν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ, διαβιβάζοντος δ' ἅμα καὶ Πρᾶξιν τῆς Ἱ. Συνάξεως τῶν Ἁγιοταφιτῶν, δι' ἧς κηρύττεται διαλελυμένη ἡ ἀποδημοῦσα Ἱ. Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ ἀναγορεύεται Τοποτηρητὴς αὐτοῦ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Σιναίου κ. Πορφύριος.

— Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, δι' οὗ διαβιβάζεται παράκλησις τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατρ. Θρόνου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἁγιοταφ. Ἀδελφότητος ὅπως ἡ Ἱ. Σ. χειροτονήσῃ τὸν ἐνταῦθα Ἔξαρχον τοῦ Παν. Τάφου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μελίτωνα διὰ τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Μητροπολίτου Πέτρας. Μετ' ἐπισταμένην μελέτην τῶν σχετικῶν κανόνων ἡ Ἱ. Σ. ἔκρινεν ὅτι ὀφείλει νὰ ἐπέχῃ καὶ ὅτι δέον νὰ μὴ ἀναμιγῇ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας διὰ τῆς προτεινομένης χειροτονίας, ἐλλείποντος τοῦ πρώτου τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, ὅστις εἶνε ὁ Πατριάρχης, καὶ τῶν συνοδικῶν Ἀρχιερέων, τῶν μόνων κανονικῶς ἁρμοδίων πρὸς ψήφισιν καὶ χειροτονίαν Ἐπισκόπου τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ κλίματος.

— Ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδειχθέντος τέλεον ἀπροσφόρου τοῦ συστήματος τῆς δι' Ἐπισκοπικῶν Ἐπιτροπῶν διοικήσεως τῶν χηρευουσῶν Ἐπισκοπῶν, ἡ Ι. Σ. πρόκειται νὰ προτείνῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὴν παῦσιν τῶν Ἐπισκοπικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὸν διορισμὸν εἰς τὰς θέσεις τούτων Τοποτηρητῶν, Ἱεραρχῶν ἢ Ἀρχιμανδριτῶν, δυνάμει τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ψηφισθέντος νόμου.

Ἐπίσημος Δοξολογία. — Παρόντος τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, πασῶν τῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν, τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου καὶ πλήθους λαοῦ ἐτελέσθη προχθὲς ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ δοξολογία ἐπίσημος ἐπὶ τῇ εἰδικῇ ἀμερικανικῇ ἡμέρᾳ προσευχῶν καὶ δεήσεων (15 Νοεμβρ.), προεξάρχοντος τοῦ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Σεβ. Ἐπισκόπου Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ, συμπαραστατουμένου καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν. Κατὰ τὴν

οξολογίαν ἐψάλησαν ᾄσματα καὶ ψαλ-
οὶ κατάλληλοι τῇ περιστάσει, μετ' αὐτὴν δ' ὁ τελεταρχῶν Ἀρχιερεὺς ἀνέπεμψε τὴν εὐχὴν τήνδε:

«Κύριε καὶ Θεὲ τοῦ Ἐλέους, ὁ πάσης ἀγαθότητος χορηγὸς καὶ τῶν θαυμασίων Θεός· ὁ τῇ σοφίᾳ διοικῶν τὰ σύμπαντα, οὗ τῷ κράτει συνέχεται πᾶσα κτίσις, οὗ τῷ πνεύματι πάντα ἄγεται. οὗ ἐν τῇ χειρὶ ἡ πνοὴ πάντων τῶν ὄντων· ᾧ πᾶσα γῆ προσκυνεῖ· ᾧ ὑπείκει τὰ ἄστρα· ὁ ποιῶν κρίσιν οὐ μόνον ἐπὶ ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λαοὺς καὶ ἔθνη· ὁ ἀποδιδοὺς καὶ τούτοις κατὰ τὰς καρδίας αὐτῶν· ὁ ἐπευλογῶν ἐξ αὐτῶν τοὺς φοβουμένους Σε καὶ ποιοῦντας τὰ κρίματά Σου καὶ τηροῦντας τὰς ἐντολὰς καὶ τὸν νόμον σου· Σύ, Δέσποτα τῶν πάντων, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἀγαθότητί σου ἔδωκας τῷ λαῷ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς τῷ φυλαττομένῳ τὰ προστάγματά Σου σύνεσιν καὶ ἰσχύν, πλούτη καὶ εὐνομίαν, τάξιν καὶ ἐλευθερίαν. Καὶ ὁ λαὸς οὗτος, μνήμων πάντοτε τῶν Σῶν εὐεργετημάτων, ἔστη πιστὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς Σου, εὐχαριστῶν Σοι ἐν ταῖς εὐτυχίαις, δεόμενός Σου ἐν ταῖς δοκιμασίαις, ἐκζητῶν ἐν πάσῃ ὥρᾳ τὴν σοφήν Σου ὁδηγίαν καὶ τὸ πατρικόν Σου ἔλεος.

Αὐτὸς καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς δέησιν καὶ εὐχαριστίαν πρὸς Σὲ ἐτάξατο ἀνθ' ὧν κατηξιώθη παρὰ Σοῦ ἀπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ μέχρι τοῦ νῦν, διδοὺς παράδειγμα θεοφιλὲς πᾶσι τοῖς λαοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι ὀφείλουσι μὴ ἐπιλανθάνεσθαι τοῦ ὀνόματός Σου καὶ ἐκζητεῖν ἀείποτε τὴν προστασίαν καὶ τὸ ἔλεός Σου.

Ὑπὲρ τοῦ τοιούτου λαοῦ, τοῦ θεμένου τὸν λύχνον τοῦ Εὐαγγελίου φῶς εἰς τὰς τρίβους αὐτοῦ, τοῦ ζητοῦντος τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ, δέξαι, Κύριε, καὶ τὰς ἡμετέρας δεήσεις καὶ εὐχάς.

Καθικετεύομέν Σε, Δέσποτα, ὅπως καταπέμπῃς πάντοτε ἀφθόνους τὰς εὐλογίας Σου ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λαὸν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων· ὅπως ἐπιδαψιλεύῃς αὐτοῖς εἰς γενεὰς γενεῶν πάντα τὰ ἀγαθά σου· ὅπως τηρῇς αὐτοὺς ἐν τῇ παντοδυνάμῳ ἀγάπῃ Σου· ὅπως ἀποδεικνύῃς ἀεὶ τὴν χώραν αὐτῶν κοιτίδα εὐσεβείας, τάξεως καὶ εὐνομίας· ὅπως διατηρῇς παρ' αὐτοῖς ἄσβεστον τὸν ἱερὸν τῆς ἐλευθερίας ἔρωτα καὶ ἀναδεικνύῃς αὐτοὺς φίλους τῶν ἀδικουμένων, ἐχθροὺς τῶν τυράννων, φρουροὺς τῆς Σῆς εἰρήνης, τῆς ἐν εὐθύτητι καὶ ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, κοινωνοὺς αὐτῶν ποιούμενος καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ γῇ κατισχύσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δουλευόντων Ἐθνῶν συναγωνισαμένους Συμμάχους.

Σύ, Κύριε, ἐπίβλεψον καὶ ἐπὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν ἅπαν καὶ φώτισον τοὺς ἰσθυρούς, ὅπως ἀποδώσωσιν αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν, ἧς ἐστιν ἄξιον καὶ ὑπὲρ ἧς ποταμοὺς ἔχυσεν αἱμάτων. Ὁμολογοῦμεν δέ Σοι, Δέσποτα, ὅτι οὐκ ἐπιλησθησόμεθα ἐν τοῖς Ἔθνεσι καὶ τοῖς Λαοῖς τῆς γῆς πρὸς παγίωσιν τῆς συμβιώσεως αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ δικαιοσύνῃ, ἐν ἀδελφότητι καὶ ἐλευθερίᾳ, ἵνα δοξασθῇ καὶ ἐν ἡμῖν καὶ ἁπανταχοῦ τῆς γῆς τὸ Πανάγιον Ὄνομά Σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Ἀμήν.

Ἄφιξις τοῦ Παν. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν εἰς Λονδῖνον. — Κατὰ τηλεγράφημα τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐκ Λονδίνου, ὁ Π. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν μετὰ τῆς ἀκολουθίας του καὶ τῶν συνοδευσάντων αὐτὸν ἀντιπροσώπων ἀφίκοντο ἐκεῖσε, προερχόμενοι ἐξ Ἡν. Πολιτειῶν, τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τὸν κ. Βενιζέλον, μετὰ τοῦ ὁποίου παρέμεινεν ἐπὶ ὥραν καὶ πλέον.

Μεγάλαι τιμαὶ ἀναμένουσι τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἤδη τῇ παρελθ. Δευτέρᾳ ἐγευμάτισεν ἐν τῷ Ἀνακτόρῳ Λάμπεθ μετὰ τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπισκόπου τῆς Καντέρμπουρυ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὑόρκης.

Σήμερον (Τρίτην) θὰ γείνῃ ἐπίσημος δεξίωσις εἰς τὸν Ἕλληνα Πρωθιεράρχην μετὰ λειτουργίας εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Παύλου.

Αὔριον ὁ Μητροπολίτης ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Ὀξφόρδην, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ἐκεῖ δὲ θὰ τῷ ἐπιδοθῇ ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ καὶ τὸ ἀπονεμηθὲν ἤδη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ περικλεοῦς Πανεπιστημίου δίπλωμα ἐπιτίμου Διδάκτορος τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ὀξφόρδῃ θὰ παραστῇ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας τελετάς, δεξιώσεις καὶ θεολογικὰς διαλέξεις, ἐπισκεπτό-

μενος καὶ τὰ διάφορα Κολλέγια.

Εἰς Λονδῖνον θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου, ὑπάρχουν δὲ καθωρισμέναι ἀπὸ τοῦδε διάφοροι τελεταί, ὑποδοχαὶ καὶ συζητήσεις μετὰ θεολόγων, εἰς τὰς ὁποίας θὰ μετάσχῃ. Θὰ ἐπισκεφθῇ ἐπίσης τὸ Ἦτον καὶ ἄλλα περὶ τὸ Λονδῖνον Κολλέγια.

Τὴν Κυριακὴν θὰ χοροστατήσῃ εἰς τὴν Ἑλλ. ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ θὰ δεχθῇ κατόπιν τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας.

Ἡ διατριβὴ τῆς Α. Σεβασμιότητος ἐν Ἀγγλίᾳ θὰ παραταθῇ ἐπὶ δύο-τρεῖς ἑβδομάδας, θὰ ἐπισκεφθῇ δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καὶ τὸ Λίβερπουλ καὶ τὸ Μάντσεστερ.

—Ἐν πανδήμῳ συλλαλητηρίῳ συγκροτηθέντι ἐν Ἑρμουπόλει Σύρου ἐπὶ τοῖς θριάμβοις τῶν Συμμάχων ἐθνῶν ὡμίλησε πρὸς τὸν λαόν, σὺν ἄλλοις, καὶ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανάσιος, προτείνας μὲν τὴν ἐν Σύρῳ πρώτῃ ἵδρυσιν ἀνδριάντος τοῦ τελεσιουργοῦ τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων κ. Ἐλ. Βενιζέλου, δηλώσας δ᾽ ἅμα ὅτι ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου εἰσφέρει δισχιλίας δραχμάς.

—Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Σεβαστιανὸς ἀπηύθυνε κατ᾽ αὐτὰς πρὸς τὸ ποίμνιον αὐτοῦ δι᾽ ἐγκυκλίου «πρακτικὴν παραίνεσιν», δι᾽ ἧς συμβουλεύει πατρικῶς τὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τακτικὴν φοίτησιν καὶ τὴν κατάλληλον προπαρασκευὴν πρὸς ἐπάξιον ἑορτασμὸν τῶν ἐπικειμένων ἑορτῶν τῆς τοῦ Κυρίου Ἐπιφανείας.

—Ἤρξατο τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ὁ ἐν Σόφιᾳ ἑλληνικὸς ναός. Κατὰ τὴν πρώτην λειτουργίαν σὺν τῇ ἑλληνικῇ παροικίᾳ παρίστατο καὶ ἡ ὑπὸ τὸν κ. Μαζαράκην Ἑλληνικὴ Ἀποστολή.

Περὶ τὸν πόλεμον.

—Ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου συνελθοῦσα ἀπεφάσισε νὰ ἀνακηρύξῃ τὸν Πρόεδρον τῆς Βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας Ἐπίτιμον Διδάκτορα αὐτῆς. Ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου ἐπικροτήσασα τὴν ἀπόφασιν διέταξε τὴν ἐκπόνησιν τοῦ σχετικοῦ διπλώματος.

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὁ Παν. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἀμερικῆς παρέθηκε πρὸς τιμὴν τῆς αὐτόθι Κυπριακῆς Ἀδελφότητος, ἀντιπροσωπευούσης 4.000 Κυπρίους, γεῦμα, καθ᾽ ὃ ἡρμηνεύθησαν οἱ πόθοι αὐτῶν πρὸς ἕνωσιν τῆς Κύπρου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

Τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει. — Κατ᾽ εἰδήσεις ἐκ Κων/πόλεως, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου ἡ μὲν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴ Σχολὴ ἦτο μεταβεβλημένη εἰς ναυτικὴν Σχολήν, ἡ δὲ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ εἰς στρατῶνα.

— Μικρὸν πρὸ τοῦ εἰς Κων/πολιν κατάπλου τοῦ συμμαχικοῦ στόλου εἶχον τελεσθῇ δοξολογίαι ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς τῆς Βασιλευούσης, μετὰ δὲ τὸν κατάπλουν οἱ Ἕλληνες συνεκρότησαν συλλαλητήρια ἀπαιτοῦντες τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

— Εἰς τὸν Μητροπολίτην Σμύρνης Πανιερ. κ. Χρυσόστομον ἐπετράπη ἡ εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐπάνοδος, μητροπολίτης δὲ Κρήνης (Τσεσμὲ) ἐξελέγη ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος τῶν Πατριαρχείων κ. Καλλίνικος.

— Τὰ Πατριαρχεῖα ἀπηγόρευσαν τὰ ἐν τοῖς ναοῖς κηρύγματα ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας.

— Οἱ πανιερ. Μητροπ. Ἀγκύρας καὶ Σηλυβρίας ἐτέλεσαν ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀβέρωφ» δοξολογίαν καὶ δέησιν ὑπὲρ εὐοδόσεως τῶν ἐθνικῶν πόθων.

—Ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ ἀπεδέχθη παμψηφεὶ τὴν ἀκόλουθον πρότασιν:

«Ὁ Οὐΐλσων, τὸ Ἀμερικανικὸν ἔθνος, τὰ Σύμμαχα ἔθνη καὶ οἱ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἀρχηγοὶ εὐηργέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ νόμος οὗτος θὰ χαραχθῇ ἐν τοῖς δημαρχιακοῖς καταστήμασι καὶ ἐν τοῖς σχολείοις».

— Ὁ Ἕλλην κ. Ζαχάρωφ προσήνεγκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὀξφόρδης 25,000 λιρῶν στερλινῶν, ὅπως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κεφαλαίου τούτου ἱδρυθῇ ἕδρα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ στρατάρχης Φὸς» πρὸς διδασκαλίαν τῆς γαλλικῆς φιλολογίας.

Πολεμικὸν ἡμερολόγιον: 9, λόχος ἑλληνικὸς ἐστάλη εἰς Γκιουμουλτζίναν τῆς Θράκης. Ἐν Χίῳ ἤρθη ἡ λογοκρισία καὶ ὁ ἔλεγχος. Ὁ Οὐΐλσων ὥρισε τὴν 15 Νοεμβρίου ὡς ἡμέραν εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἀνακωχῇ. Τὰ στρατεύματα

οῦ Ἀστραχὰν κατέλαβον τὸ Κίεβον. ύγκρουσις μεταξὺ Οὐκράϊνας καὶ Ρουανίας. οἱ οὐκρανοὶ κατέλαβον τὸ σέρνοβιτς. Γαλλικὸς στρατὸς κατααμβάνει τὴν Βουδαπέστην, τὴν Πράαν καὶ τὴν Βιέννην. Τὸ Κομιτᾶτον Ἕνωσις-Πρόοδος» ἐν Τουρκίᾳ διεύθη.—10, τὰ Σοβιὲτ εἰδοποίησαν τὰς εντρικὰς Δυνάμεις περὶ τῆς ἀκυρώεως τῆς συνθήκης τοῦ Μπρὲστ-Λιόβσκ. Ὁ θεῖος τοῦ τέως αὐτοκράτοος τῆς Αὐστρίας καὶ τοποτηρητὴς ὐτοῦ ἐν Οὐγγαρίᾳ Ἀρχιδοὺξ Ἰωσὴφ αρῃτήθη ἐπισήμως ὅλων τῶν τίτλων ου. Ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐκήρυεν ἀμνηστείαν διὰ τοὺς φυγοστράτους. υμμαχικὸς στρατὸς ἀπεστάλη ἐκ Νιομηδείας εἰς Ρωσίαν κατὰ τῶν Μπολεβίκων. Ἡ μεταξὺ Τουρκίας καὶ ερμανίας ταχυδρομικὴ συγκοινωνία ιεκόπη.—12, ὁ ὑπουργὸς τοῦ ἐπισιτιμοῦ Κλάϋνς καὶ ὁ ὑφυπουργὸς τῶν ξωτερικῶν Σέσιλ ἐν Ἀγγλίᾳ παρῃτήησαν. Οἱ Νοτιοσλαῦοι ἐζήτησαν παρὰ ῆς Ἰταλίας τὸ Φιοῦμε ὡς ἀνῆκον εἰς ὸ νεοπαγὲς κράτος των. Ὁ γενικὸς ἀρχιστράτηγος τῶν ἐν τῷ Βαλκανικῷ μετώπῳ Συμμαχικῶν στρατευμάτων Φρανσὲ ντ' Ἐπρὲ ἀφίκετο εἰς Κ/πολιν μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιτελείου του. Ὁ κ. Κλεμανσὼ ἀνεχώρησεν εἰς Λονδῖνον. Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον εἰς Κίεβον. ὁ δὲ Σκοροπάδσκυ παρεδόθη. Πρώτη μετὰ τὸν πόλεμον συνεδρία τῆς Βελγικῆς Βουλῆς ἐν Βρυξέλλαις. 13, σχηματισμὸς νέας ἀντιμπολσεβικῆς ρωσσικῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν Δραγομίρωφ μετὰ προγράμματος ὁμοσπονδιακοῦ. Ἐν Ρουμανίᾳ διετάχθησαν ἐκλογαὶ πρὸς σύγκλησιν συντακτικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ὧν θὰ μετάσχῃ καὶ ἡ Βεσσαραβία. Οἱ Ρουμᾶνοι κατέλαβον ὁλόκληρον τὴν Βουκοβίναν αἰχμαλωτίσαντες τὸν στρατηγὸν Φίσερ. Τὰ Πολωνικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὴν Λεμβέργην μετὰ τῶν πέριξ. Συνεπείᾳ πυκνῶν χωριστικῶν κινημάτων ἡ Γερμανία ἤρξατο διαμελιζομένη. Ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀραρὰτ ἐσχηματίσθη ἀνεξάρτητος Ἀρμενικὴ Δημοκρατία περιλαμβάνουσα περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια Ἀρμενίων.

ΝΕΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ

[Ὁ «Ἐκκλησ. Κήρυξ» ἀναφέρει μετὰ συντόμου κρίσεως πᾶν σύγγραμμα εἴτε μελέτημα ἐν ριοδικῷ ἢ φύλλῳ, τοῦ ὁποίου ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ].

Χαριλάου Ἰ. Παπαϊωάννου δ. Θ., Τὸ κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης. μῆμα Α'. Τὰ Ἑλληνικὰ χειρόγραφα. Ἐν Ἀθήναις 1918.

Περὶ τὸν ὑπομνηματισμὸν καὶ ἄλλων βιβλίων τῆς ΚΔ—μετὰ τὴν τοῦ Ἰούδα πιστολὴν—ἀσχολούμενος ὁ συγγραφεὺς τῆς ὑπ' ὄψει μονογραφίας, κατεῖδε τὴν νάγκην εὐσυνόπτου εἰσαγωγικῆς εἰς τὴν ΚΔ περὶ τοῦ κειμένου αὐτῆς ἐργασίας, ς τέλεον ἀμοιρεῖ ἡ παρ' ἡμῖν θεολογικὴ Ἐπιστήμη, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπεδόθη εἰς αὐτὴν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐπιστημονικῆς μελέτης τῶν ἱερῶν κειμένων. Τὸ λον ἔργον αὐτοῦ ὁ σ. διῄρεσεν εἰς τρία τμήματα, ὧν τὸ μὲν δεύτερον θὰ πειλαμβάνῃ τὰ περὶ τῶν παρὰ τοῖς Πατράσι καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραεῦσιν ἐκ τῆς ΚΔ παραθηκῶν καὶ τὰ περὶ τῶν μεταφράσεων τοῦ ἀρχικοῦ κειένου τῆς ΚΔ, τὸ δὲ τρίτον τὴν ἱστορίαν τῆς κριτικῆς τοῦ αὐτοῦ κειμένου, ἐν ῷ κατ' αὐτὰς δ' ἐκδοθέντι πρώτῳ τμήματι συνώψισεν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὰ ἑλληκὰ τῆς ΚΔ χειρόγραφα.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν κεφαλαίῳ ἐξιστορεῖ τὰ κατὰ τὴν χειρόγραφον παράοσιν τοῦ ἱεροῦ κειμένου τῆς ΚΔ κατὰ τὰς τρεῖς κυριωτάτας αὐτῆς περιόδους, τοι τὴν παπυρίνην, τὴν τῶν μεγαλογραμμάτων κωδίκων, καὶ τὴν τῶν μικροραμμάτων εἶτα δ' ἐν κεφαλαίῳ δευτέρῳ ἀναπτύσσει διὰ μακροτέρων τὴν σημειο-

γραφίαν τῶν χειρογράφων κατὰ τὰ διάφορα σημειογραφικὰ συστήματα, ἰδίως τῶν Soden καὶ Gregory, τοῦ· τελευταίου τὸ σύστημα προκρίνων καὶ διὰ τὴν καθ' ὅλου μὲν ἁπλότητα αὐτοῦ καὶ τὴν εὐχρηστίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εἰς τοῦτο παρασχεθεῖσαν τῷ Gregory προσυναίνεσιν τῶν αὐθεντικωτέρων ἐρευνητῶν τοῦ κειμένου τῆς ΚΔ. Ἐφεξῆς ὁ σ. παρατίθησι πίνακα πάντων τῶν ὑπαρχόντων παπυρίνων ἀποσπασμάτων τοῦ κειμένου τούτου, ὡς καὶ τῶν σπουδαιοτέρων μεγαλογραμμάτων καὶ μικρογραμμάτων κωδίκων τῆς ΚΔ μετὰ τῆς σημειογραφίας αὐτῶν, παρέχων ἅμα ἑνὸς ἑκάστου τὴν ἱστορίαν καὶ περιγραφὴν συντομωτάτην, ἅμα δὲ καὶ σαφῆ καὶ ἠκριβωμένην.

Περιττὸν νὰ τονισθῇ ἡ μεγάλη χρησιμότης τοῦ δοκιμίου τούτου τοῦ φιλοπόνου συγγραφέως. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ τῶν ὑπολειπομένων δύο Τμημάτων τῆς μονογραφίας, τοῖς θεολόγοις τὸ ὅλον ἔργον θὰ πρόκηται πρόχειρον καὶ εὔχρηστον βοήθημα ἐν ταῖς σχετιζομέναις πρὸς τὴν ΚΔ μελέταις αὐτῶν, ἁπλοποιουμέναις οὕτω, ἀντὶ τῆς προσφυγῆς εἰς δυσαπόκτητα καὶ δύσχρηστά καὶ ἀπρόχειρα Λεξικὰ καὶ ἄλλα ἐν ξέναις γλώσσαις, ὡς τὰ πολλὰ ἀγνοουμέναις, συγγράμματα. Ἐν τῷ μετὰ ἀγαστῆς ὑπομονῆς καὶ ἀκριβολογίας ἀπηρτισμένῳ καὶ εὐμεθόδῳ πονήματι τούτῳ ὁ ἀναγνώστης θὰ εὑρίσκῃ πᾶσαν περὶ τοῦ κειμένου τῆς ΚΔ πληροφορίαν. Τὸ ἐφ' ἡμῖν, θὰ συνιστῶμεν τῷ ἐλλογίμῳ συγγραφεῖ ὅπως καὶ τέταρτον τμῆμα ἐπισυνάψῃ, εἰδικῶς πραγματευόμενον περὶ τῆς *γλώσσης* τοῦ ἀρχικοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου· αἱ σχετικαὶ περὶ αὐτῆς κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἔρευναι διηυκρίνησαν πλεῖστον ὅσον τὰ κατὰ τὸ ἰδίωμα ἐν ᾧ ἐγράφησαν τὰ βιβλία τῆς ΚΔ, περὶ αὐτοῦ δὲ τάχιστα ἀπηρτίσθη πλουσιωτάτη καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσα φιλολογία.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι καὶ τὸ νέον τοῦτο πόνημα τοῦ κ. Παπαϊωάννου θὰ τύχῃ τῆς αὐτῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς, ἧς καὶ τὰ λοιπὰ αὐτοῦ ἔργα ἔτυχον.

γ. π.

Γεωργίου Α. Βουτέρη, ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθήναις ναοῦ τοῦ ὁσ. Μελετίου Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ Αἰγυπτίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, ψαλλομένη τῇ 11 Νοεμβρίου. Ἐν Ἀθήναις 1917.

Τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην ὁ ἐκδότης ἀπετέλεσεν ἀρτίαν δι' ἐρανισμάτων ἐκ δύο ἄλλων ἐλλιπῶν ἀκολουθιῶν, ἐκδεδομένων τῆς μὲν τῷ 1855 ἐν Ἀθήναις, τῆς δὲ τῷ 1880 ἐν Ρεθύμνῳ. Τῇ Ἀκολουθίᾳ συνάπτεται καὶ ὁμιλία περὶ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ κατ' ἀνατύπωσιν ἐκ τοῦ Νέου Θησαυροῦ τῆς ἐκδόσεως τῆς Βενετίας.

γ. π.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀθηνῶν δρχ. 10, Ἐπαρχιῶν δρχ. 12, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 15. Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Γραφεῖα ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.
Διευθυντὴς ΧΑΡΙΛ. Ι. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ